

TWIST

ONGEWONE VERHALEN

Editoriaal

Een 'goed' verhaal?

Kort

Een puntje achter zetten

Gastschrijvers:

Guido Eekhaut

Luc Vos

Mieke Vandromme

Joris van Os

Poëzie zonder grenzen:

Germain Droogenbroodt

Jaap Ferwerda

Knul

Hostwriters

Digitale boekenplank

INHOUD

Editoriaal	3
Een 'goed' verhaal?	
Een puntje achter zetten	5
Kort	
Verhaal: De Neanderthaler in de tuin ©	8
Guido Eekhaut	
Verhaal: Een nieuw voor-nemen ©	12
Luc Vos	
Verhaal: Duo ©	17
Mieke Vandromme	
Verhaal: Het antiquariaat ©	21
Joris van Os	
Verhaal: Knul ©	25
Jaap Ferwerda	
Poëzie zonder grenzen	30
Germain Droogenbroodt	
Twist: De serie	32
Digitale boekenplank	

TWIST, onafhankelijk kosteloos eMagazine
Verschijnt 4 x per jaar
Jaargang 3
Uitgave 11, juni 2024
Verantwoordelijke uitgever: [Hostwriters](https://hostwriters.nl)
<https://hostwriters.nl>
e-mail: info@hostwriters.nl
0032 (0) 3 472 277 529
Copyright: © juni 2024
Redactie: Mili van Veegh, Marc Kerkhofs
Coverdesign: Jonas De Rauw
Omslagfoto: CGI (Blender): M. Kerkhofs
Binnenwerk: Hostwriters

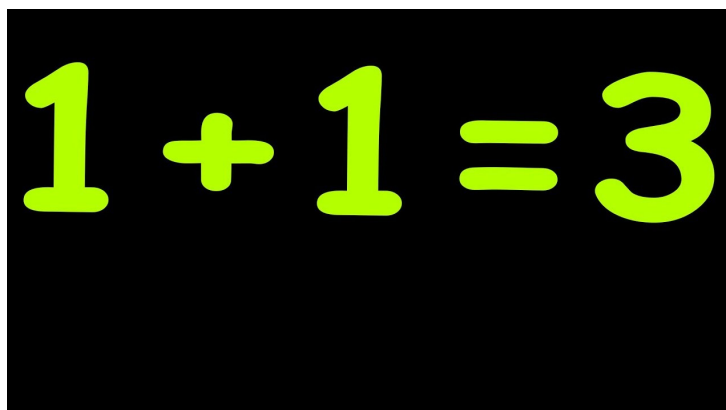
EDITORIAAL

De redactie

Een goed verhaal is een optelsom van $1 + 1 = 3$. Een som die meer is dan het geheel der delen.

Het is niet dat wiskunde nooit onze sterkste kant was, dat deze bewering mathematisch niet klopt. Ze klopt wel degelijk, meer nog, er is geen speld tussen te krijgen. Let wel, vanuit het standpunt van de redactie ...

Een 'goed' verhaal?

Het mag dan verhaaltechnisch kloppen als een bus. Het mag grammaticaal perfect zijn en de interpunctie kan op punt staan; toch is er dat *je ne sais quoi*. Een bepaalde trilling, een emotie, een frons tijdens het lezen. Een geijkte formule bestaat er niet voor en objectiviteit in het beoordelen van een verhaal bestaat niet.

Voor een jury van een schrijfwedstrijd ligt het een beetje anders. Zij beoordeelt verhalen aan de hand van een afgesproken handvest. De oproep aan auteurs om een verhaal in te sturen bevat regels, aanwijzingen, handvatten. Het moet een thrillerverhaal zijn, een spookverhaal, een erotische vertelling, iets romantisch. Dat het grammaticaal, verhaalen schrijftechnisch moet kloppen, is vanzelfsprekend. De jury filtert bij voorbaat de ingezonden verhalen eruit die beantwoorden aan de opgestelde regels.

Wij bij Twist zijn geen jury. Wij zijn liefhebbers van verhalen. Anders dan een jury bij schrijfwedstrijden, kiezen wij bij Twist de verhalen die iets met ons doen.

Wij behouden ons het recht voor enigszins arbitrair tewerk te gaan. Wij mogen dat ook; per Twist spenderen wij heel wat tijd aan het kiezen van de verhalen, het redigeren, de vormgeving. Geen enkel punt, geen enkele komma ontsnapt aan onze aandacht, of, beter gezegd, proberen wij niet aan onze aandacht te laten ontsnappen. Als tegenprestatie voor al die noeste arbeid plaatsen wij verhalen die wij zelf graag lezen en waarvan we menen dat ze een groter publiek kunnen bekoren.

vervolg EDITORIAAL

Men kan dat ‘niet eerlijk’ vinden of zelfs ‘willekeurig’, dat is dan maar zo. Er zijn ergere dingen waarom een mens de slaap niet kan vatten.

De allereerste vereiste is, of beter gezegd de basis en het bestaansrecht van Twist is: een verhaal dat ons pakt. Als een verhaal dat niet met ons doet, dan, hoe goed geschreven ook, is er geen match of, zoals ze in Vlaanderen zeggen: als de mayonaise niet pakt,

ondanks de juiste ingrediënten, dan houdt het op. Zegt dat iets over de intrinsieke kwaliteit van deze of die auteur? Nee hoor, het zegt meer iets over onze eigenzinnigheid. Twist is boven alles een product van liefde. Ons rotverwende kindje, ons eniggeboren kindje ook. Daarom krijgt het alles van ons, maar géén verhalen die wij zelf om de een of andere reden niet geschikt vinden. ■

Marc Kerkhofs

KORT

Een puntje ...

‘Zeg het eens.’

‘Beetje fatsoeneren, de oren mogen vrij. En vanachter héél licht in een puntje laten samenkomen, als het kan.’

Ik keek op van mijn gelegenheidslektuur. De man die met een diepe stem de kapper instrueerde, zag er schrikwekkend normaal uit. Zijn specifieke vraag naar dat puntje intrigeerde me. Hij leek me niet iemand die erg met zijn uiterlijk bezig was. Ik probeerde me weer te concentreren op de inhoud van het beduimelde tijdschrift waarvan de houdbaarheidsdatum al bijzonder lang was overschreden. Het lukte me niet meer. Wat was dat met die vent en zijn puntje?

... achter zetten

Al gauw ging het gesprek tussen de kapper en de man over de onzalige tijden van vandaag, de tienjaarlijkse tetanusvaccinatie, het leven en de dood. Wat ze zeiden was stukken boeiender dan het nieuwe lief van Frans Bauer of de filosofische overpeinzingen van André Hazes junior. Beide heren leken elkaar te vinden in hun objectieve, bedachtzame kijk op de wereld en zijn bewoners. Gelatenheid, doorspekt met wijsheid en een vleug humor kruidde hun conversatie. Maar waarom was die kerel zo gebrand op dat verdomde puntje? Ik werd er knap lastig van en wist dat ik geen rust zou vinden eer ik achter het puntjesgeheim van de man gekomen was, dus zocht ik een gelegenheid me in het gesprek te mengen. Puntjes vind ik trouwens ouderwets, niet meer van deze tijd. Het brengt onzalige jeugdherinneringen naar boven van een tijd dat ik als broekje in een veel te grote kappersstoel zat en werd mishandeld door een bruuft met een bierbuik en een veel te scherpe schaar.

‘Ik moet binnenkort mijn tetanusprik ook gaan halen,’ wierp ik plompweg in hun gesprek. ‘Heeft dat bijwerkingen? Ik kan me die van tien jaar geleden niet meer herinneren.’

Beide hoofden draaiden zich in mijn richting, de man in de stoel antwoordde: ‘Ik kreeg ’s avonds een stijve arm en dat duurde de dag erna voort tot ’s avonds. Als je rechtshandig bent, laat ze dan in je linkerarm prikken, dat scheelt.’ Hij glimlachte. ‘Je kunt er maar van af zijn.’

‘Zo is dat,’ beaamde de kapper, die zich boog en met gedreven hand aan het puntje van de man begon.

vervolg *KORT*

Nu of nooit, dacht ik. ‘Zou u dat wel doen, een puntje? Is dat nog van deze tijd?’

Een geladen stilte vulde het kapsalon. De kapper zette vertwijfeld een stap achteruit en de klant was pal rechtop in zijn stoel gaan zitten. Hij keek me aan met een ondoorgrondelijke blik, leek wat gepikeerd terwijl hij zei: ‘Jongeman, ik heb dagen gespendeerd aan deze vraag. Ik heb de voor- en nadelen tegen elkaar afgewogen en de slotsom luidt: Wees duidelijk

in het leven en zet een punt achter alles wat je doet. Soms moet je niet houden van wat je doet, maar doe het verdomme met je hart en ziel.’

Zo, die zat. Ik knikte bedremmeld en dook in mijn lectuur. Fluisterend hoorde ik hem tegen de kapper zeggen: ‘Maak er een discreet puntje van. Ik wil er eigenlijk nog geen punt achter zetten.’

Beiden schoten ze in een onbedaarlijke lach. ■

Marc Kerkhofs

TWIST, genieten zonder argwaan

Voor zij die zich afvragen waarom de titel van dit stukje stevast ‘genieten zonder argwaan’ heet, een kleine toelichting.

Wij hebben een gloeiende hekel aan het woord ‘genieten’. Het is een van de meest uitgeholde woorden in onze schone taal, wordt te pas en te onpas gebruikt en is een containerbegrip van heb-ik-je-daar. Waarom handhaven wij het dan? Omdat we het in ere willen herstellen.

In ‘genieten’ (ergens plezier van hebben) zit het al lang niet meer in zwang zijnde oude werkwoord ‘nieten’. ‘Nieten’ betekende indertijd bezitten, gebruiken. Nuttig en benutten stammen daarvan af. Het ‘nieten’ in ‘genieten’ heeft dus niets te maken met vastnagelen, vastslaan of een nietje ergens inslaan. Genieten in zijn oorsprong betekende dus ‘het volledig kunnen gebruiken, bezitten van iets’. En daar wordt een mens gelukkig van, nietwaar? Daar slaat het dus op: geniet van Twist.

En ‘zonder argwaan’? Wel, er zit nergens een addertje. Je hoeft je niet in te schrijven op een nieuwsbrief, je

hoeft je nergens te abonneren. Klikken en lezen of downloaden maar.

O ja, nog dit: Slechts één vrouw in deze editie. Zet 'm op, mannen. Net als het vorige nummer trouwens.

Uiteraard zijn alle vorige nummers te downloaden en te lezen via deze [link](#). Zie ook achter in dit eMagazine. Rondstruinen op onze website is trouwens sterk aanbevolen.

Nog dit:

TWIST is ontstaan uit onze behoefte een groot publiek kennis te laten maken met bijzondere ongewone verhalen en hun auteurs. Wij weren advertenties of enige andere vorm van betaalde content. TWIST wordt samengesteld en ontworpen vanuit een vrijwillige opzet zonder winstoogmerk. Waardeer je dit concept en wil je een euro of wat doneren voor het lezen van ons eMagazine?

Zo lief ... ■

Doneren

verhaal *De Neanderthaler in de Tuin*©

Guido Eekhaut

Guido Eekhaut schrijft misdadig zowel als fantastisch, met allerlei variaties daar tussenin, was eerder journalist en futurist en blijft volhouden dat de realiteit te saai is om over te schrijven. Vele boeken en verhalen later neemt hij een speciale plaats in 'de letteren' in en zal blijven pennen, tot de een of andere bovennatuurlijke kracht daar anders over beschikt.

Donderdag 3201. De Neanderthaler heeft zonet het huis verlaten met achterlating van een handdoek, zijn muskusachtige lijfgeur en een halssnoer van rode koraal. Indien ik van hem hield, van deze man die drie dagen per week mijn rozen snoeit en het gras kort houdt, zou hij mijn passie winnen vanwege zijn geur, alleen maar zijn geur, of misschien vanwege de kracht van zijn armen en de omvang van zijn torso. Niets daarvan is het geval: voor mij behoort hij tot de steeds verder wordende horizon van de uitgestorven diersoorten. Hij is nauwelijks tot redeneren in staat, de minst intelligente van zijn soortgenoten, maar mijn rozen snoeit hij als de beste.

Vrijdag 4608. Materie omgezet in binaire data stroomt als een vette rivier doorheen de gigantische machine aan de rand van de stad. Hier transformeert het verleden zich tot toekomst en bijna geen mens die begrijpt hoe dat kan. De Neanderthalers hebben deze machine ontworpen en gebouwd, zeer tot ontzetting van metafysici en archeologen die, om heel uiteenlopende redenen, hun intellectuele terrein bedreigd zien. De machine is al vier jaar lang in gebruik en de situatie wordt er alleen maar erger op. Niemand heeft enig besef van de invloed die ze heeft op onze toekomst – of op ons verleden. Ik lees zonet een verhaal van Murakami, waarin olifanten en graanschuren op onverklaarbare wijze in vlammen opgaan, dat me herinnert aan de profetie van een bejaarde sjamaan die beweerde mijn grootvader te zijn. Hij vertrouwde me toe dat hij de toekomst zag, maar vandaag de dag twijfel ik aan die uitspraak. Wat hij zag was het verleden, niet het verleden zoals wij dat kennen.

Zaterdag 1607. Een zware regenbui verhindert mij de vuilnis buiten te zetten zodat ik mijn burgerlijke plichten niet naar behoren kan vervullen. Ik kan de hulp van de Neanderthaler gebruiken, hij is niet teruggekomen.

vervolg *De Neanderthaler in de Tuin*©

Allicht is hij verdronken. Neanderthalers kunnen niet zwemmen. Ze blijven zoveel mogelijk uit de buurt van open water. Ze wassen zich ook nauwelijks. Daarom ben ik zo verzot op hun geur die mij herinnert aan het huis van mijn grootouders. Het is een dierbare herinnering. Zij werden drie jaren geleden naar een woud gevoerd en keerden niet meer terug, zoals zovelen van hun generatie.

Zondag 1894. Ik leg mijn hand op zijn onderarm en voel zijn spieren dwars door zijn dikke, veerkrachtige huid. Drie maanden geleden verkrachtte hij mij in het tuinhuisje. Op het tafeltje. We zijn biologisch incompatibel, ik kan niet zwanger worden van hem. Hij deed mij pijn. Hij lachte om de pijn. Hij lachte om mijn lichaam, dat vergeleken met het zijne, bleek en mager is. Hij kan mij makkelijk in bedwang houden, fysiek gezien. De dag erop begaf hij zich naar de machine waar hij ongetwijfeld naar zijn voorouders ging kijken – zijn ras is erg melancholisch aangelegd. De dag daarna leek hij topperig, alsof zijn verleden en toekomst hem reden gaven tot zorgen. Hij is echter het besluiteloze type dat niet kan kiezen tussen zijn diverse gemoedsstemmingen.

Maandag 7041. De machine, die lijkt op een versteende Stegosaurus, torent boven de stad uit, bijna tot in de wolken wanneer die laag van over de zee naar het binnenland komen drijven. De afmetingen ervan verwijzen ongetwijfeld naar de Goden waarin de meeste Neanderthalers schijnen te geloven. Wie hun motieven kent, is in staat hun dierbare gedachten te onderscheiden van hun praktische doelstellingen, dat lijkt geen mens gegeven. Ik neem voorzorgsmaatregelen, geheel voor mijn eigen mentale gezondheid. Wanneer ik met vakantie ga, ga ik nooit naar de kust omdat die mij herinnert aan het medium waar wij vandaan komen, hetzelfde medium dat de Neanderthalers evengoed vermijden. Het is

leerrijk hun gewoonten te bestuderen. Wanneer de zon ondergaat, staan ze rechtop, het hoofd opgeheven en staren ze naar de einder om de laatste lichtstralen op te vangen alsof ze vrezen de hemelster nooit meer te aanschouwen. Het is, zo leggen sommige van mijn geleerde soortgenoten uit, voor hen ongetwijfeld een vorm van religieuze verering, dat staren naar de zon. Wat zijzelf zouden ontkennen, daar ben ik zeker van, wanneer ze bereid kunnen gevonden worden wat dan ook te ontkennen.

Dinsdag 0733. Vannacht is er wat gebeurd. Toen de maan verscheen, was die rood. Astronomen vertellen de journalisten dat dit onmogelijk is, tenzij de atmosfeer van onze planeet ernstig vervuild is. Het luchtverkeer wordt verboden. Kerncentrales worden stilgelegd. Honden huilen. Enkele vrouwen krijgen een miskraam. In India regent het kikkers. Mijn Neanderthaler blijft bij dit alles onbewogen. In zijn blik meen ik ontzag te zien en ook lust. Ik vermoed dat hij het voorval in het tuinhuis nog niet is vergeten. Soms vertel ik mezelf dat ik niet naar hem verlang, doorgaans is dit een leugen. Mijn onderbuik trekt samen, als in een kramp. Wanneer uiteindelijk de maan weer verdwijnt, val ik in slaap, mijn slaap is erg onrustig.

Woensdag 8801. We zijn verder dan ooit verwijderd van onze historische realiteit. De machine werkt dag en nacht, maar lijkt gaandeweg de strijd te verliezen. Zoveel vertelt het avondjournaal ons. Ze zijn onderworpen aan censuur, wat betekent dat het echte nieuws nog veel erger is.

Donderdag 8733. Een Douglas Stratocruiser is neergestort net buiten Londen, waarbij aan de grond zevenendertig doden vielen. En drie Neanderthalers. Het is onwaarschijnlijk dat iemand hun lichamen uit elkaar kan houden. We hebben

vervolg *De Neanderthaler in de Tuin*©

geschiedenis geschreven: voor het eerst zijn mensen en Neanderthalers verenigd in de dood. De voorbije nacht bracht ik niet in mijn slaapkamer door, maar in de woonkamer waar ik op de sofa sliep. Dromen zijn een deel gaan uitmaken van ons noodlot. We beseffen nu maar al te goed hoe kwetsbaar ons leven, onze planeet, geworden is. De machine die in het oosten boven de stad uittorent, verduistert vaak de hemel en soms zelfs zowel in het noorden als in het zuiden. Kraanvogels vluchten van haar weg. Mensen willen hetzelfde doen, maar beseffen dat er geen veilige plek is waar ze naartoe kunnen.

Vrijdag 7602. Hij is teruggekomen en heeft mijn rozen gesnoeid. Het is wonderlijk, ik ben me aan hem gaan hechten. Hij is natuurlijk niet sierlijk, al biedt de aanblik van zijn lichaam mij een terloopse geruststelling. Uit mijn pen vloeit plots rode inkt; eerst veronderstel ik dat het bloed is, maar dan beseef ik dat de inkt de kleur heeft van de rode maan – die nu echter opnieuw wit is, zoals dat hoort.

Zaterdag 6566. De overweldigende stroom informatie die opgeslokt wordt door de machine van de Neanderthalers veroorzaakt het verlies aan betekenis, zo pijnlijk merkbaar in alle geledingen van onze samenleving. Gisteren besloten Franse en Duitse universiteiten de deuren te sluiten, vandaag zijn de Britse aan de beurt. Het duister van de onwetendheid schuift onhoudbaar van oost naar west. Sommige kranten en televisiezenders verheugen zich daarom daarop. Zo hebben zij het alleenrecht op de verspreiding van informatie. De esoterische gedachte krijgt steeds meer aanhangers die nog net geen boeken verbranden. Vervolgens betreden we het tijdperk van de genoegzame en geluk uitstralende onwetendheid. Zo sluit de mensheid het hoofdstuk van haar beschaving af.

Zondag 5911. Mijn pessimisme neemt wat af. De Neanderthaler is ook vandaag op bezoek gekomen. Weerom die melancholische blik. Ik heb zijn levenscyclus onderbroken, niet in het minst door hem thee aan te bieden waarop hij en zijn soortgenoten verzot zijn. Met melk en suiker. Hij heeft echter een grote beker nodig om uit te drinken, een klein kopje lukt hem niet.

Maandag 4949. De autoriteiten hebben de intentie uitgesproken de noodtoestand af te kondigen; verder dan een aankondiging durven ze niet te gaan. De minister-president confereert met zijn confraters en overlegt nadien met zijn buitenlandse collega's. Hele historische perioden passeren met gepaste vaart de kim. We groeten verwaasd onze voorouders. Van hun kant kan er niet eens een blik af. Hoe groot is het aantal mensen dat ooit op deze planeet leefde? Hoever ga je terug bij het tellen? Mijn Neanderthaler (het gebruik van het bezittelijk voornaamwoord zegt veel over mijn huidige mentale ingesteldheid) probeert een bril en gooit hem meteen weer weg. Vandaag wordt om allerlei redenen niet in de tuin gewerkt.

Dinsdag 7003. De treinen en bussen rijden volgens een geheel willekeurige dienstregeling. Er is geen dienst meer, en geen regeling. Het doet weinig ter zake: mensen reizen toch nog maar nauwelijks. De herontdekking van het buurtleven, van het wandelen. De versteende Stegosaurus heeft de hele nacht een diep rommelend geluid voortgebracht. Twee villa's ten oosten van de mijne zijn ingestort. Alleen enkele burens bieden hulp. Mijn Neanderthaler liet gisteren opnieuw een halssnoer achter, ook nu weer van koraal. Waar hij het vandaan haalt, weet ik niet en hij is uiteraard niet erg mededeelzaam. Koraal is afkomstig van exotische eilanden. En van Australië. Australië ligt aan het andere eind van de wereld en niemand reist nog.

vervolg *De Neanderthaler in de Tuin*©

Woensdag 8109. De angst zit er goed in. De Londense Stock Exchange, de laatste die nog functioneerde, heeft vanmorgen haar deuren gesloten. Voor zolang de situatie duurt, zegt de directie met Brits flegma. Verderop in het heelal woeden kosmische stormen van ongekende oorsprong en kracht, zeggen de astronomen. Alle telescopen die nog functioneren zijn op die stormen gericht. Reden tot ongerustheid is er niet, voegen zij eraan toe: de stormen zijn ver weg en het heelal is groot (en wordt steeds groter).

Donderdag 4911. Ik heb mijn Neanderthaler zelf naar het tuinhuis gelokt, mijn rok opgetrokken (ik draag sinds de verkrachting geen ondergoed meer) en hem aan mij laten ruiken. Hij was meteen opgewonden. Deze keer noem ik het geen verkrachting. Het is evenmin liefde. Over de species heen is geen liefde mogelijk. Hij zal morgen allicht weer een koraal achterlaten en zijn geur. Dan snoeit hij mijn rozen. De machine braakt occasioneel dikke rookwolken vol lege betekenis uit. De mensheid verliest haar zinnigheid, het is tijd dat iemand anders het overneemt. Ik wil zwanger worden, ik wil nu terug naar de zee, geen van beide opties ligt in mijn toekomst. ■

verhaal Een nieuw voornemen©

Luc Vos

Luc Vos (1968 Herk-de-Stad) woont in Heultje-Westerlo (België) en schrijft graag en veel. Een mix van korte en lange – meestal spannende – verhalen. Zestig van zijn ruim tachtig bekroonde kortverhalen werden in bundels gepubliceerd.

Daarnaast verschenen 150 ultrakorte verhalen en een dertigtal gedichten.

In oktober 2022 kwam zijn thriller 'ZEVEN' uit bij Uitgeverij LetterRijn.

In 2023 verschenen de novelle 'Spijt?' en 'Plofkoekjes, nul nul negen en 75 andere ultrakorte verhalen'.

Op 24 juni 2023 werd het chronologisch eerste deel van de Anne Verelst-serie 'Paternoster' uitgegeven. Van die serie verscheen op 29 maart van dit jaar het derde deel 'Het Woord'.

<https://www.lucvos.be/>

‘Wees toch altijd voorzichtig jongen!’

Mama’s stem zoekt een ingang in mijn hoofd, ik druk ze weg. Dit is niet het moment.

‘Je weet niet waar je aan begint,’ probeert ze opnieuw. Zoals zo vaak. Meer dan goed voor mij is, voor mijn zelfvertrouwen, voor de kracht om ... om hem overeind te krijgen. Ik word er doodsbang van.

Focus, Tim!

De vrouw die in volle glorie voor mij ligt, kronkelt haar bevallige lijf en wiebelt met haar heupen. Luidruchtig haalt ze adem, haar borsten spannen, haar buik gaat op en neer. Ik kan mijn ogen niet losmaken van de kortgeschoren donkere haren die haar onderbuik sieren.

Je kan dit.

Mijn ergste nachtmerrie werd tot nu toe niet bewaarheid. Ook niet toen mama’s stem een paar keer op bezoek kwam. De twijfel, die poogde mijn hoofd binnen te dringen toen het duidelijk werd wat er snel van mij verwacht zou worden, was niet sterk genoeg om mijn jongeheer onder de knoet te houden. Tot mijn grote tevredenheid en opluchting groeide hij toen zij zich uitkleedde en hij staat nog steeds in volle glorie. Klaar voor

...

‘Gaat het?’ vraagt ze.

Ze kijkt omlaag.

Ze lacht niet.

‘Ja ja,’ zeg ik. ‘Het komt goed.’

Ze sluit haar ogen en zakt onderuit in de kussens. Haar ademhaling vertraagt.

Ga door, voor ze in slaap valt!

‘Wat doe je, jongen?’

Nu niet mama! Nu niet!

vervolg Een nieuw voornemen©

Voorzichtig probeer ik het condoom over mijn opgewonden jongeheer te rollen.

Je had moeten oefenen.

Ik grom, geschrokken kijk ik naar haar gezicht, haar ogen blijven dicht.

Sukkelaar!

Ik adem diep in en probeer het beven van mijn handen te stoppen. Het condoom rolt verder, net voorbij ...

Ja. Goed.

‘Lukt het niet?’ vraagt ze dromerig.

‘Ja hoor.’

Een nieuwe grom. Een grijns zweeft rond haar mond, ze kijkt me nog steeds niet aan.

Gelukkig.

Zacht knijp ik in haar rechterborst, trek aan haar omhoogstaande tepel. Ze kreunt en wiebelt met haar heupen.

Oef, ga nu verder.

Ze heeft best een mooi snoetje, zeker nu haar bruine huid afsteekt tegen de witte kussens en haar lange haren uitgespreid liggen als de vleugels van engelen.

Ik vind haar oprecht prachtig - ik weet dat het tijd is in actie te komen. Dit mag ik niet verknoeien. Gelukkig legde ik net vers beddengoed neer. Niet dat ik anders vuil ben, het is toch veel fijner als de lakens schoon zijn. Dat leerde mama mij.

Niet aan mama denken!

De spanning neemt af, dat mag niet! Ik streel haar onderbuik, mijn hand beroert haar linkerborst. Ze kreunt, opwinding neemt weer toe, de nieuwe huid past als gegoten om mijn verlangende jongeheer.

‘Eerste keer?’ vraagt ze zonder op te kijken.

Ze lacht met jou ...

Ze is gewoon ongeduldig.

Ze heeft gelijk.

Dat wil ik haar niet zeggen. Is het feit dat ze het vraagt geen teken dat ze het niet merkte?

Ik focus op haar borsten. Ik knijp er nog eens in en probeer mijn opwinding in stand te houden. De

combinatie van mama’s stem en haar lacherige opmerking bevorderen het volhouden van mijn stoere pose niet; ik kijk naar haar afwachtende naakte lijf en blijf overeind.

Nog een klein eindje, dan past het stukje rubber als gegoten om mijn verlangende gereedschap.

‘Ik ben klaar,’ fluister ik en laat me over haar zakken. Ze opent haar ogen, pretlichtjes zinderen door mijn lijf.

‘Ik hoop van niet, dat zou wat te snel zijn.’

Zie je wel! Ze zijn allemaal hetzelfde. Ze lacht met jou.

Ik forceer een glimlach om mijn mond.

‘Grapjas,’ fluister ik en duw speels mijn ingepakte ontdekkingsreiziger tegen haar buik.

Ze kreunt, haar mond opent op een kier.

‘Je wilt toch nog?’ vraag ik in een poging de rollen om te draaien. Ik weet niet of ik overtuigend overkom, ik ben al blij dat ze zich niet direct onder mij wegrolt en ervandoor gaat.

De uitdaging in haar ogen groeit, dan knijpt ze in mijn billen. De aanraking jaagt een rilling door mijn lijf, Marco Polo maakt een sprong.

‘Natuurlijk, maar eerst een slokje.’ Ze knipoogt. ‘Dat ontspant. Ik denk dat ik dat nodig heb als ik me goed herinner wat ik daarnet zag.’

Opgelucht haal ik adem, een grijns ontspringt aan mijn onderbuik, ritselt over mijn borst en breekt open op mijn gezicht. Haar compliment heeft de dreigende devaluatie van mijn instrument afgewend.

Eindelijk.

Mama’s stem is stil, ik zie enkel deze prachtige vrouw. Alles is in stelling gebracht, zij, ik en mijn Vasco da Gama zijn in topvorm. Of toch bijna ...

Ze gaat het merken ...

Ik vervloek de stem in mijn hoofd, mijn pogingen om ze te negeren, halen niet veel uit.

Echt wel hoor.

‘Ik wil ook graag een slok,’ zeg ik.

vervolg *Een nieuw voornemen*©

‘Oké.’

Pas nu zie ik hoe sensueel haar lippen zijn. Met fluwelen rode afwerking die nog lekker is ook. Ik verwacht commentaar in mijn hoofd, er gebeurt niets. De afwezigheid van mijn tweede ‘ik’ voelt goed, tegelijk boezemt het mij angst in.

Heeft hij gelijk? Zwijgt hij daarom?

Nee! Hij heeft geen gelijk. Dit lukt!

Lachend reikt ze naar de wodka op het nachtkastje. Ik heb dat nooit in huis, mama wilde dat niet. Ik realiseer me dat ik niet weet hoe ze heet. Best lullig om dat nu nog te vragen, ik zwijg.

‘Om te feesten,’ riep ze toen ze de fles uit haar grote tas haalde en met een zwierige beweging op het nachtkastje zette. Ik wilde roepen dat ze geen krassen mocht maken, het enige waar ik aan kon denken, was dat ik moest zorgen dat ze weg was voor mama kwam. Een gedachte die ik gelukkig snel weer wegdruckte. Bovendien wil ik nu alleen maar drinken.

Ze strekt haar arm, haar borsten spannen, mijn opwinding groeit. Ze brengt de fles naar haar lippen, kijkt me recht aan en neemt een grote slok. Ik wil de fles overnemen, ze zet ze terug. De ontgoocheling smelt weg als ze mij met gesloten mond dichterbij wenkt. Haar hand sluit zich om mijn hals. Ik lach en buig dieper, kus haar vol op de mond, lik de wodka van haar lippen en tong.

‘Lekker hè,’ roept ze.

Ik voel het vocht door mijn slokdarm branden en lik de druppels van haar wang.

‘Ja,’ fluister ik hees.

‘Wil je nog?’

Ook haar stem is schor. Van drank of opwinding? Beide zijn goed voor mij.

‘Graag.’

Een nieuwe slok verdwijnt in haar mond, ze richt zich half op en laat het verdovende vocht over mijn lippen lopen. Het smaakt zalig, ook al brandt het en kan ik een hoestbui maar net onderdrukken. Enkele

druppels vallen op de propere lakens, twee tellen staar ik ernaar.

Ze lacht en zet de fles terug. Opnieuw jagen haar opspannende borsten mijn opwinding aan. ‘Gaat het lukken?’ vraagt ze.

Een seconde heeft die vraag een averechts effect, ik weiger eraan toe te geven.

Ze valt terug in de lakens en kijkt me uitdagend aan. Ze schuift haar heupen naar mij toe en houdt haar hoofd schuin. ‘Ik ben er klaar voor.’ Ze likt haar lippen af. ‘Jij ook?’

Dit komt niet goed!

Ik kreun als de woorden in mijn hoofd galmen. Enkele tellen kan ik niet antwoorden, de glimlach om haar ogen verwatert.

‘Je wilt dit toch, hè?’

Oh oh ...

‘Ja, zeker wel. Natuurlijk. Jij ... jij bent zo mooi. Ik wil heel graag met jou.’

Ze streelt zacht over mijn arm.

‘Sorry als ik wat lacherig deed. Het is oké hoor als het jouw eerste keer is,’ zegt ze hees. Haar glimlach breidt zich uit, ze is nog mooier dan eerst. ‘Dat is het ooit voor iedereen.’

Haar woorden brengen de rust terug, geloof dat het zal lukken, krijgt weer de overhand.

Dit gaat ook haar eerste keer zijn ...

Ik kijk omlaag en aarzel. Wellicht is dit niet oké, ik weet dat ik geen tweede kans krijg als ik nu stop en het jaar is bijna voorbij. Dit was mijn voornemen elf maanden geleden, ik moet dit doen. Bovendien mogen voornemens niet worden herhaald, ook dat leerde mama mij.

‘Een voornemen dat je elk jaar opnieuw maakt, is geen voornemen, Tim. Dat is een droom en dromen zijn bedrog. Je maakt een voornemen en dat voer je uit. Dat is hoe je in het leven moet staan. Toeval is geen leidraad. Begrijp je dat?’

vervolg *Een nieuw voornemen*©

Zoals elk jaar had ik aarzelend naar mama geknikt, het enige waar ik aan kon denken, was het voornemen dat ik al zolang wilde maken. Al sinds ik vijftien was, zo'n twintig jaar geleden, ik durfde nooit uit angst dat ik niet zou slagen. Zoals mama me elk jaar met nieuwjaar voorhield.

‘Denk goed na over wat je wenst, jongen! Eén keer. Vergeet dat niet! Eén keer.’

Ik was doodsbang dat ik tegen mama zou moeten vertellen wat mijn voornemen was. Ze vroeg het, klokvast om half twaalf op oudjaar. Ik moest uitleggen wat het was en waarom. Elk jaar koos ik iets wat ik niet wilde, tot nu. Dit was het eerste jaar dat ik het durfde, want mama was ... wel, ze was gegaan. Het was hard, het afscheid, onverwachts. Ze viel neer, keek me nog een ogenblik berispelend aan en sloot haar ogen. Het duurde enkele dagen voordat het doordrong, maar plots was ik alleen. En vrij. Sinds begin december. Alleen in ons huis, alleen met oudjaar. Alleen om half twaalf. Niemand om mijn voornemen mee te delen, dit was mijn kans.

Ik maakte het voornemen en begon aan de uitwerking van mijn plan. Niet eenvoudig, vanavond was het echter zover. Langer dan verwacht, de zoektocht was zwaar, maar het ging lukken.

Ik zocht tussen mijn collega's; niemand wilde mij helpen. Ik wilde het niet op de vrouw af vragen, er was geen ziel die met mij uit wilde. Ik probeerde het me niet aan te trekken.

‘Jij bent te goed voor de vrouwen om je heen,’ zei mama als ik opperde dat ik graag iemand wilde leren kennen. Toen ik dat nog durfde.

‘Zij verdienen jou niet. Bovendien wil ik niet dat een of andere vreemde vrouw voor mij zorgt.’

Mama's standpunt was duidelijk, alleen was zij er niet meer, ik had mijn voornemen en ik was van plan het uit te voeren.

Even overwoog ik om ervoor te betalen, dat plan borg ik echter snel weer weg. Het moest spontaan zijn.

Elf maanden gingen voorbij waarin de wanhoop stilaan de overhand nam tot ik deze dame tegenkwam. Toeval. Een leuke band en een platte batterij van mijn mobieltje zorgden daarvoor. Ze zat aan de bar, net naast de telefoon. Ze lachte naar mij en vroeg of ik iets wilde drinken. Ik wilde ‘nee’ zeggen, haar lach hield me tegen.

‘Je moet toch wachten, niet?’ vroeg ze terwijl ze naar mijn auto wees.

‘Eh ja,’ antwoordde ik en zat rechtop naast haar aan de bar.

Ze lachte veel en dronk gretig van de champagne die ik haar trakteerde. In mijn achterhoofd groeide voorzichtige hoop, tegelijk bleef de stem me met twijfels bestoken.

Ik was teleurgesteld toen de wegwacht snel arriveerde. Ze legde een hand op mijn arm toen ik weer binnenkwam om de rekening te betalen. ‘Waar woon je?’

Ik kon niet antwoorden.

‘Mag ik mee?’ Ze drukte een kus op mijn wang. ‘Ik vond het leuk om met jou te praten.’

De stem in mijn hoofd ging in overdrive, gespannen volgde ik haar naar buiten. Ik zei niet veel tijdens de rit, haar hand op mijn knie werd niet beantwoord, ook al bleef ik in mijn hoofd roepen dat ik iets moest doen. Ze lachte niet toen ik haar uitkleedde en een harde strijd voerde met haar beha. Met ervaren handen verwijderde ze mijn overhemd en das. Ze voelde zacht en warm en nu was ik klaar om te gaan waar ik moest gaan. Alles verliep perfect, of ... bijna alles, op een mogelijke kleine technische hindernis na ... ook dat zou wel goed komen. De avond kon niet meer stuk. Toch?

Dit komt echt niet goed.

Ik wil roepen dat mijn hoofd moet zwijgen, haar handen op mijn billen verdrijven de stem naar de achtergrond.

Nee!

vervolg *Een nieuw voornemen*©

‘Komaan, doe het gewoon!’

Haar ademhaling versnelt, haar rechterhand reikt naar mijn ingepakte piratenkapitein. Voor ik beseft wat er gebeurt, slaat ze haar benen om mij heen en trekt ze mij in haar.

Het gevoel is hemels, ook al duurt het enkele tellen voor het tot mij doordringt welk onontgonnen terrein mijn ontdekkingsreiziger eindelijk betreedt. Twee seconden blijft het stil, dan weerklinkt een kreet die de ramen doet trillen. Haar benen laten me los, wild duwt ze mij weg.

‘Wat is dit!’ Ze hapt naar adem, stomverbaasd kijkt ze naar mijn lid, schrikt van bloed op het laken. Ze wijst naar de rode vlekken, kan geen woord uitbrengen.

Zie je wel!

Het voelde goed, heel even ...

‘Sorry, ik ...’

Ze slaat op mijn wang, trillend voelt ze aan het condoom. ‘Wat is dat?’ roept ze.

Dit kan je niet uitleggen.

‘Dat ...’

‘Zwijg!’

Ze trekt het condoom van mijn op een rots te pletter gelopen verkenningsschip, verbouwereerd staart ze naar het gekartelde stukje papier op de rand. ‘Is dat ... is dat een postzegel?’

Ik knik. ‘Een priorzegel ...’

Ze is lijkbleek. ‘Ben je gek? Waarom? Wie doet zoiets?’

‘Sorry, ik ...’

Haar gezicht is vertrokken in afgrijzen, gehaast springt

ze overeind en trekt haar kleren aan. Haar ogen zijn donkerder, haar lippen persen zich op elkaar.

‘Wel?’

Ik wil huilen, ik weet dat ik dat niet mag.

Dat was niet slim.

Ik wil ze negeren, maar ze heeft gelijk.

‘Ik ... ik wist niet dat je zou meekomen, en ik ...’

‘Ja?’

‘Ik had maar één condoom, en ...’

‘Ja?’ Haar stem wordt luider.

‘Er zat een nietje door de verpakking en ...’

Haar handen wapperen voor mijn ogen. ‘Je kleefde er een postzegel op? Serieus?’

Hier praat je je niet uit.

‘Ik ... ik had niets anders ... en mama ... we moeten toch voorzichtig zijn?’

Twee lange tellen staart de blonde schoonheid mij aan, dan loopt ze naar buiten.

‘Nooit ... nooit meer!’

De deur klapt dicht, ik zak in elkaar op het bed. Mijn Santa Maria is niet meer dan een lekke reddingsloep, dromerig staar ik naar het condoom.

Daar gaat je voornemen.

‘Zwijg!’

Ook het nieuwe jaar ga je in als maagd.

Ik staar lang naar het stukje papier. De koning staat erop. Zou dat er iets mee te maken hebben gehad?

Had ik de koningin moeten nemen?

Waarschijnlijk, vrouwen zijn zachter, alleen is het nu te laat. Ik neem een grote slok wodka en vraag me af of ik de postzegel nog kan gebruiken. ■

verhaal Duo[©]

Mieke Vandromme

Mieke Vandromme schrijft fictie, non-fictie, columns, poëzie en proza en geeft workshops. In april van dit jaar verscheen haar derde roman 'Maria van Oekraïne'.

Mieke observeert scherp en dat lees je terug in haar verhaal 'Duo'.

Meer weten over deze auteur?

Klik hieronder op:

www.miekevandromme.be

'Ik hou van getallen. Al heel mijn leven.'

'Ja, getallen,' herhaal ik.

'Ze zijn zuiver. Ze bedriegen je niet.' Hij kijkt me aan. Dan dwaalt zijn blik weg, naar het raam met tralies ervoor. De lucht is wit. De muren zijn wit. De tafel, de stoel waarop we zitten, alles wit. Vuilwit eerder, door een gebrek aan zonlicht. Troosteloos, maar geruststellend. In deze ruimte is geen reden tot bezorgdheid. Geen angst om wat de mensen zullen denken. Zijn ogen glijden langs mijn schouder en blijven rusten op de deur. Die is gesloten, niemand komt zomaar binnen.

'Ze zijn mijn vrienden.'

'Ja,' knik ik.

'Getallen zijn eerlijk. Ze laten je nooit in de steek.' Hij likt zijn droge lippen. Zijn handen liggen op de tafel. Rustig, in een gemakkelijke pose.

'Hoe is het allemaal begonnen,' vraag ik om het verhaal op gang te trekken.

'Mijn BMI. Je weet toch hoe je een BMI berekent?' Hij kijkt me aan om te checken of ik hem volg.

Weer knik ik.

'Was te hoog. Meer dan dertig. Dat noemen de dokters zwaarlijvigheid. Zij ook. Ze haatte me erom. Elke dag maakte ze er opmerkingen over. Dan hield ze haar hoofd scheef en haar mond werd een dunne, bloedeloze streep. Zo deed ze ook bij mensen met kanker. Bij de gedachte aan donkere, rottende, stinkende gezwellen, of in mijn geval vetkwabben.'

'Je deed het dus omwille van haar?' Ik wil dat hij wat opschiet, dat we verder geraken dan de vorige dagen.

'Nee!' zegt hij luid. Scherp, geërgerd. 'Zo was het niet.'

Ik leg mijn handen voor de zijne, op de tafel. Een gebaar van overgave.

'Omwille van mezelf. Omwille van alle onvervulde verlangens. Ik wilde ze van mijn lijf schrapen, als opgedroogde modder. Weg met dat

vervolg Duo©

overtollige gewicht. Meten is weten. De weegschaal liegt niet. Elke morgen ging ik erop staan. Ik ontdekte dat wanneer ik 's avonds na acht uur niets meer at, ze de volgende morgen enkele honderden grammen minder aangaf. Dat was interessant.'

Hij praat snel, raakt op dreef. 'Ik experimenteerde. Vervroegde het avondeten telkens met een kwartier. At de helft minder. Geen druppel alcohol meer. De kilo's vlogen eraf.'

Ik vraag me af hoe zijn vrouw daarop reageerde. Ik zwijg. De volgorde in zijn verhaal is belangrijk.

'En 's morgens stelde ik het ontbijt uit. Eerst een halfuur, dan een uur, dan langer. Dan pas stond ik op de weegschaal.'

Nu glimlacht hij, zijn glimlach klimt niet tot in zijn ogen. Zijn blik heeft iets vreemds, iets berekends, een beetje vals alsof hij me beetgenomen heeft.

'Meten is wetenschap,' zeg ik zacht. Ik val in herhaling, alleen de repetitie is belangrijk om hem aan de gang te houden.

Hij knikt en sluit de ogen. Fijne blauwe adertjes tekenen een grillig patroon op zijn oogleden. Zijn huid is dun. Het spant als perkament over zijn jukbeenderen.

'Was er geen honger?' vraag ik. Dit is een onderdeel waarbij hij het steevast moeilijk krijgt, we moeten er wel doorheen.

'Ach, wat is honger? Je kunt je lichaam bedotten met je geest, zodat je honger en pijn niet meer voelt. Ik maakte een schaal met gradaties. In kleur. Geel de laagste, purper de hoogste.'

Dit is een nieuw element. Ik kijk hem recht in de ogen. 'Interessant. Leg eens uit.'

'Dat heet synesthesie. Ik denk aan kleuren als ik cijfers zie waardoor ik ze makkelijker kan begrijpen. Eén is lichtgeel, ik voel me fris in de morgen. Bij vier wordt de honger rood en trekt er een waas voor mijn ogen. Dat gebeurt meestal rond het middaguur. Purper, minstens zeven, is de lastigste. Dan moet ik mezelf

toestaan iets te eten. De getallen laten mij nooit in de steek. Nooit. Ze zijn betrouwbaar. Altijd.'

Hij wiegt langzaam heen en weer. Omdat zijn hemd openstaat, zie ik een stuk van zijn dorre oudemannenhals. Het vel is verrimpeld, ligt gelig gedrapeerd over zijn borstbeen.

Enkele minuten is het stil. Iets klopt er niet aan zijn zwijgen. Vertrouwt hij me niet meer? Ik vraag me af of hij hier zal stoppen. Soms klapt hij dicht. Andere keren praat hij verder.

'Je BMI?' dring ik aan.

'Ja.' Hij hapt toe. 'Het zakte. Eerst tot vijventwintig. Ik schoor al mijn haar af, at nog eenmaal per dag. Stapte op de weegschaal voor en na het eten en na het toiletbezoek. Boeiende metingen. Ik noteerde alle getallen, eerlijk. Daarna verbond ik ze met een lijn. Mijn grafiek hobbelde bergaf.'

'Hobbelde?' Ik merk meteen dat ik dit niet had mogen benadrukken. Het fragiele evenwicht is verstoord. Hij wordt boos. Koppig kijkt hij me aan. 'Doe jij het maar eens. Geen vetten, geen suikers, geen koolhydraten tot de curve glad is. Vloeibaar wordt.'

Zijn vingers, waarvan het vlees is weggeteerd, vormen knokkige klauwen. Even vrees ik dat hij zal uithalen, dan haalt hij zijn schouders op. Hij staart naar de witte deur, kijkt dwars door me heen.

'Te moeilijk voor haar.' Hij schudt zijn hoofd. Tienmaal. Ik tel mee. Een zucht bij elke beweging. 'Zij hield niet van getallen. Het maakte haar onrustig. Het begrip oneindig heb ik haar talloze keren uitgelegd. Als lijnen tot in het oneindige doorgaan, streven ze naar een nulpunt. Die gedachte is helder in al haar complexiteit. Ze vatte het niet.'

'Ze vertrok?' Dit deel wil ik zo snel mogelijk achter de rug hebben.

Hij zucht nogmaals diep. Weer haalt hij zijn schouders op, wiebelt heen en weer als een kind. Ongemakkelijk, beschaamd. Schuldgevoelens? Ik weet het niet.

Plots is er de urinegeur. Hij beplast zich als een peuter.

vervolg Duo[©]

Dit is een nieuwe ontwikkeling die mij niet zint. Ik kijk hem aan, recht in zijn benig gezicht. Geen reactie. ‘En wat gebeurde er toen?’ Ik zeg het zachtjes, wil niet dat hij wegglipt. Aarzelend raak ik de toppen van zijn vingers aan. Ze zijn blauwig verkleurd, bijna levenloos.

Het werkt, hij begint van voren af aan, sneller nu dan daarstraks. Zijn magere kippenborst zwoegt op en neer. Hij hijgt en zijn mond hangt open. ‘Beter zo,’ eindigt hij. ‘Ze rook naar rotte vis. De stank van zeewier.’ Zijn blik is kouwelijk, oud. Het gewicht van zijn treurige stemming drukt ook mijn schouders naar beneden. Ik wrijf over mijn kale schedel. Hij bootst mijn gebaar na.

Wit licht valt door het kleine raam, hoog in de muur. We zijn afgeweken van het oorspronkelijke verhaal. Ik wil hem terug op het spoor helpen, voorzichtig. ‘En toen?’

Zijn mondhoeven krullen tot een vage glimlach. ‘Ineens vijf kilo minder. Dankzij haar vertrek. Vanaf toen ging de curve vloeiend naar beneden.’ Het woord vloeiend spreekt hij nadrukkelijk uit. Hij weet hoe belangrijk dit voor mij is. Vloeibaar is de mooiste aggregatietoestand. ‘Ik at geen vaste voeding meer. De groentesoepjes reduceerde ik tot hun essentie. Ik dronk enkel nog bouillonblokjes opgelost in heet water.’

‘Met kruiden,’ lach ik en hij lacht mee. ‘Je weet het nog.’

Plots wordt zijn blik donker, zijn ogen glazig. ‘Ze kwam terug.’

Dit is een nieuwe wending. Zover zijn we nog nooit geraakt. Heb ik herinneringen losgemaakt? Hij plukt aan de rafelige rand van zijn mouw. De wol van zijn gilet is aaneengekoekt en hier en daar dun tot op de draad. De kleur is vaalgrijs, was ooit misschien lichtbruin. Het pulken wordt een zenuwachtig krabben.

‘Ze bracht een ovenschotel mee. En een half brood. Dat had ze niet moeten doen. Vooral niet met die

hatelijke, geforceerde grijns. Ze hield toch al lang niet meer van me? En haar medelijden hoefde ik helemaal niet. Iets knapte in mijn hoofd. Ik gooide haar alles in het gezicht. Ze viel. Saus en bloed op de tegels. Donkerrood.’

Ik houd de adem in, bewonder zijn moed. Het kost hem enorm veel energie om deze zinnen uit te spreken. Slikken, slikken. Ook mijn keel is droog. Zijn handen fladderen door de lucht alsof zijn gedachten insecten zijn die hij wil verjagen. De polsen zijn benig, een skelet waardig. Zijn adem klinkt rasperig alsof de lucht eerst drie keer rondgaat in de spelonken van zijn longen voordat hij naar buiten komt. De urinegeur is indringend sterk geworden. Ik kijk naar zijn voeten in de pantoffels die veel te ruim zitten. Zijn pyjamabroek is vochtig.

‘Ze mocht niet terugkomen.’ Beschaamd buigt hij het hoofd. Zijn knobbelig voorhoofd blinkt door kleine zweetdruppels.

Ik haal een zakdoek uit mijn mouw en veeg over mijn gezicht. Hij doet hetzelfde.

‘Ze begreep me niet. Spijtig voor haar.’ Mijn blik kan niets meer vasthouden nu. We zijn bijna aan het einde. Ik trek aan een draadje van mijn mouw. Het geeft mee. Ik wind twee centimeter flinterdunne wol rond mijn vingers.

‘Meten is weten. Meer is er niet. De curve was bijna vlak. Nog een klein eindje tot ze op nul kwam. Bijna gehaald. Jammer van het bloed. Van haar. Rood is een lastige kleur.’

We schrikken op van een klopping op de deur. Het gerammel van de medicijnenkar. De sleutel die omgedraaid wordt in het slot. De grendel die opzieschuift. Hier eindigt onze tijd. Hij lijkt teleurgesteld.

De verpleger komt binnen. De dikke, met zijn te hoog BMI in zijn te krappe jas. Een wit uniform voor de bewakers van de witte kamers in de witte gangen van dit te witte huis.

‘Alles goed, Johannes? Tijd voor je pillen.’

vervolg Duo©

Ik laat mijn blik over de tafel dwalen, waarschuwend hem zoals altijd. Niets zeggen wanneer er bewakers aanwezig zijn. Niets opbiechten. Hun zaak niet. Hij is rustig, zit stil als een dode met de handen voor zich uitgestrekt op de tafel. Ik hoef niets te vrezen. Ze kunnen hem niet zien, weten niet dat hij er is. We zijn een zwijgzaam duo.

‘Alles oké,’ antwoord ik.

‘Hier dan.’

Ik neem gehoorzaam de pillen aan. Drie. Twee groene en een blauwe. Ongevaarlijke kleuren. Ik aarzel niet en slik ze door met het water in het kartonnen bekertje.

‘Tot morgen,’ zegt de bewaker. ‘Zo dadelijk komt

iemand met het avondeten.’

Vis, denk ik, stinkende vis. Zeewier. Ik druk mijn handen tegen mijn neus. Wil dat de geur weggaat.

De grendel schuift voor de deur. De kar rammelt de stilte van de gang stuk. Onze gedachten zijn afgebroken. Toch zijn we ver geraakt vandaag. Belangrijke nieuwigheden ontdekt. Tevreden kijk ik rond. Deze kamer benadert het dichtst onze natuur. Het witte. Het oneindige. De kleur nul. Volmaakt en zuiver. Vloeibaar.

‘Morgen beginnen we opnieuw,’ zeg ik.

‘Morgen,’ knikken we. ■

verhaal *Het antiquariaat*©

Joris van Os

Joris van Os (1975) is een contrapostmoderne schrijver en columnist die van mening is dat het magisch realisme verplicht moet worden gesteld in de literatuur.

<https://www.jorisvanos.nl/>

1.

Nooit heb ik iemand ontmoet die zó gebukt ging onder het verschil tussen hoe-het-is en hoe-het-zou-moeten-zijn als Jan de Archiefman.

Jaren geleden liep ik stage bij een Amsterdams productiebureau ten oosten van het centrum. Jan, die gelaten naar zijn pensioentje strompelde, had een baantje in het toen nog noodzakelijke archief van honderden opnametapes. Hij dreigde zijn werkend leven te eindigen zoals ik het begon: zorgvuldig maar zonder geestdrift; vaardig maar zonder buitengewone begaafdheid.

Omdat het werk niet meer van hem eiste dan het archiveren van wat tapes, was hij vaker in de binnenstad te vinden dan op kantoor. We gingen regelmatig lunchen in een café aan de Zeedijk, vlak naast de Basiliek van de Heilige Nicolaas. Een gedeelde liefde voor boeken had ons bij elkaar gebracht.

Jan leefde in boeken. Het leek er een beetje op dat hij de samenhang van de roman – het begin-midden-eind ervan – nodig had om zijn bestaan structuur te geven. Je kon altijd aan zijn kop zien of hij in een goed boek zat: dan had hij, al was het maar een paar uur, vrede met zijn leven.

In zijn vrije tijd struinde hij obsessief antiquariaten af. De zoektocht was voor hem belangrijker dan de vondst, de winkel spannender dan de boeken die ze er verkochten. Het ging om de context. Zo vond Jan een Nabokov op de stoffige onderste plank van een antiquariaat mooier dan precies dezelfde Nabokov in de schappen van Scheltema. Daar zit misschien wel iets in: iemand kan apathisch langs een hertenboerderij lopen, pas als hij verderop in het bos een wilde reebok ziet staan, denkt hij: een hert!

Hoe dan ook, Jan de Archiefman zou waarschijnlijk compleet uit mijn geheugen zijn verdwenen als er niet iets bijzonders was gebeurd.

vervolg *Het antiquariaat*©

2.
Het was laat in de herfst en Jan was al een tijd niet te genieten. Dat kwam omdat hij wel zo'n beetje alle boekhandels in Amsterdam had gezien. Hij zei: 'Als je voor het eerst in een stad komt, is het een plek vol mogelijkheden. Als je het tot de laatste steeg hebt uitgekamd, besef je dat het gewoon een stad is als alle andere, dat er geen verborgen plekjes zijn, alleen maar meer Burger Kings.'

Op een dag liep hij enthousiast het café binnen. Jan had de gebogen, bijna verontschuldigde tred van iemand die zich erbij neerlegt dat het straatbeeld net zoveel behoefte aan hem heeft als aan een tweedehands sokkenwinkel, nu bewoog hij zich energiek.

'Ik heb een nieuwe boekhandel gevonden,' zei hij. Hij trok een papieren zak tevoorschijn. Daarin zaten een paar oude boeken. Hij stapelde ze op het tafelblad en de prettige geur van oud papier verdrong heel even die van verschaald bier: twee Franse dichtbundels uit het begin van de 20e eeuw en een derde die erg oud leek.

'Het is de *Inventio Fortunata*,' zei Jan met zijn hand op het oude boek. Hij keek er veelbetekenend bij alsof het mij iets moest zeggen, wat het niet deed. 'Het is een verslag van een Franciscaner monnik die al in de 14e eeuw naar de Noordpool reist.'

'Wat leuk,' zei ik. 'Wat wist ik als twintigjarige van de Noordpool?'

Een tijd later, aan het einde van een week die alleen maar regen had gebracht, was hij weer in die winkel geweest. Ik kreeg het idee dat zijn stem wilde overslaan van opwinding: 'Het is een antiquariaat. Een hele bijzondere. En heel oud.' Hij stalde zijn schatten uit. 'Kijk, dit is *The Isle of the Cross* van Melville.'

Ik bekeek het aandachtig. Weer een statig oud boek, midden 19e eeuw.

'Het is een merkwaardig klein winkeltje,' zei Jan. 'Een paar vierkante meter, meer niet. Achterin zit een oud vrouwtje. Het geld stopt ze in een kistje. Er is geen kassa, geen toonbank, het is net alsof je haar woonkamer binnenloopt.'

'Wat ongemakkelijk lijkt me dat.'

'Totaal niet, dat is het rare. In veel kleine winkeltjes heb je dat, het gevoel dat je stoort, dat je in andermans kastjes snuffelt. Maar daar niet. Ik voel me er juist helemaal thuis.'

Hij zei dat het antiquariaat zich op nog geen vijf minuten van het café bevond. Grappig vond ik dat. De hele stad had hij afgestruind en nu zat zijn favoriete winkel praktisch om de hoek.

'Ja, vreemd is dat, hè?' zei hij. Hij was onherkenbaar vrolijk, ten prooi aan luimige opgewektheid. 'Maar het zit enorm weggestopt. Als je niet weet dat het er zit, vind je het niet.'

Hoe had hij het dan gevonden? Dat wist hij niet precies. Hij hield het erop dat hij per ongeluk de juiste steeg was ingeslagen. De vondst was een toevalligheid, niet het resultaat van een verbeterde zoektocht. Hij vond wat hij zocht toen hij stopte met zoeken.

'Er is nog iets bijzonders aan,' zei hij geheimzinnig. 'Ik zal het je vertellen, maar nu nog niet.'

3.
Jammer genoeg ging het kort daarop even mis. Jan belandde met een zware hersenbloeding in het ziekenhuis. Ik ging hem een paar keer opzoeken en dan lag hij met scheve mond uit het raam te staren. In lezen had hij geen zin: hij kon geen vijf regels onthouden.

vervolg *Het antiquariaat*©

Iemand om voor hem te zorgen, had hij niet. Hij was ooit getrouwd geweest, met een bruid uit Ghana of Togo, die had hem verlaten voor iemand met minder boeken, meer geld en meer handelingsbekwaamheid.

Toen Jan weer op kantoor verscheen, was hij veranderd. Niet alleen zijn lichaam was uit het lood geslagen. Waar hij voorheen nog een bepaalde balans had bewaard tussen hoop en smart, daar helde zijn geest nu over naar het laatste.

Vrijwel meteen begon hij de geheime winkel weer te bezoeken. In het café liet hij zijn boeken zien. Zijn rechterarm was onbruikbaar en ik hielp hem om zijn laatste aanwinst op tafel te leggen. Het was een oud Franstalig boek over religieuze architectuur in Brabant. Hij had het voor mij gekocht omdat ik elke dag de trein uit Den Bosch nam.

‘Het is een zeldzame misdruk,’ zei Jan. ‘Zie je dat? Ze hebben twee keer hetzelfde hoofdstuk afgedrukt.’

Ik was nu toch wel erg nieuwsgierig geworden. ‘Waar zit dat antiquariaat?’

‘In het Wijngaardstraatje,’ zei hij. ‘Dat is een zijstraat van de Warmoesstraat. Tussen Restorante Italiano en Hotel Luxer. Er is een hek, maar dat staat altijd open. Ongeveer halverwege kom je bij de Bethlehemsgang. Daar is het. Een lage groene deur in een witte muur.’

4.

Een paar dagen later ging ik zelf kijken. Bij de pizzeria sloeg ik linksaf het Wijngaardstraatje in, een steeg die zo nauw was dat je onbewust de armen tegen de romp gedrukt hield. Het hek was er, de Bethlehemsgang ook. Een antiquariaat vond ik niet, ook niet nadat ik een paar keer op en neer door de steeg was gelopen.

‘Raar. Het zou er moeten zijn,’ zei Jan later.

‘Ik zag geen groene deur,’ zei ik.

‘Zoek nog maar eens. Dat antiquariaat moet er zijn.’

Toen ik het een tijd later nog eens probeerde, had ik weer geen succes. Ditmaal sprak ik een man aan die net uit een poortje kwam. Hij woonde daar.

‘Een boekwinkel, hier?’ vroeg hij alsof ik hem voor de mal hield. Van een groene deur wist hij niets. Zijn vrouw, een jonge blondine die hem naar buiten volgde, ook niet. ‘Wie heeft u verteld dat er hier een boekwinkel zit?’

Ik vertelde het verhaal van Jan.

De vrouw opperde: ‘Misschien is dat die verlamde man die hier altijd komt.’

‘Verlamde man?’

‘Een man die halfzijdig verlamd is. Waarschijnlijk een beroerte gehad.’

‘O ja, die,’ zei de man. ‘Ouwe vent. Beetje vreemd. Strompelt hier altijd door de steeg. Zegt nooit wat.’

‘Hij blijft halverwege opeens staan,’ zei de blondine. ‘Soms wel een halfuur. Tuurt maar wat voor zich uit.’

We gingen er vanuit dat-ie niet helemaal goed was. Of verslaafd. Je hebt hier zoveel gekken.’

Ik geloof dat ik eerst verbouwereerd was, daarna bedroefd. Alsof mijn verbazing langzaam afzakte naar mijn maag en daar als een loodzware bal van medelijden bleef liggen.

5.

Ik durfde Jan niet te zeggen wat er was gebeurd en hij vroeg er niet naar. De weken daarop was hij vanwege zijn handicap onregelmatig aanwezig. Maar op een dag begon hij er weer over. Hij fluisterde: ‘Kom straks naar het café, ik ben in het antiquariaat geweest!’

Met lood in de schoenen ging ik naar de Zeedijk. Hij zat weer aan ons tafeltje. Met een papieren zak op schoot. Was het steeds dezelfde zak of elke keer een nieuwe?

vervolg *Het antiquariaat*©

‘Moet je zien wat ik nu weer gekocht heb,’ zei hij en het kinderlijk enthousiasme waarmee hij het zoveelste boek tevoorschijn toverde, kwam nu op me over als maniakale geestdrift.

Zijn laatste ‘aankoop’ – god mocht weten waar hij het vandaan had – betrof *A visit to a Mortuary* van een nog baardeloze Hemingway. Uit beleefdheid bladerde ik het door, het illegaal gedrukte boekje uit 1922.

‘De boeken die ze daar hebben, prachtig,’ zei hij. ‘Bladzijden zo zacht als vrouwenhanden. En het mooie is dat ze precies de boeken hebben die ik al jaren zoek. Alsof ze op mij staan te wachten.’

‘Ja,’ zei ik.

‘Er is nog iets anders,’ zei hij en zijn stem werd lager. ‘Ik moet je iets vreemds vertellen. Iets heel wonderlijks.’

‘Oké.’

Hij boog voorover alsof hij bang was dat het lege café hem zou horen.

‘Toen ik er voor het eerst was, had ik eigenlijk haast want ik moest een kennis van de trein halen. Maar ik was zo geboeid door het antiquariaat dat ik er zeker drie kwartier binnen ben geweest. Nou, toen schrok ik me natuurlijk rot. Dus ik ren als een gek naar het station. Wat bleek nou? Ik was een uur te vroeg!’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg ik verward.

‘Nou, er wás dus helemaal geen drie kwartier verstreken. Sindsdien is het vaker gebeurd. Dat ik in de winkel stond te grasduinen, urenlang, en dat er helemaal geen tijd verstreken was toen ik weer buiten kwam.’

‘Oké.’

‘Dat is wat ik je wilde vertellen. In het antiquariaat kun je eindeloos boeken lezen, eindeloos kennis vergaren. Je zou er de eeuwigheid kunnen doorbrengen,

bladerend, snuffelend, zonder een dag ouder te worden.’

Hij leek te merken dat ik hem niet geloofde. Met iets van teleurstelling mompelde hij: ‘Misschien ben je er nog niet klaar voor. Nóg niet.’

Na afloop zag ik hem door de regen wegschuifelen. Ik herinner me dat hij me toen deed denken aan het jeugdvriendje waarmee ik een keer een heuse schat had opgegraven. Een kistje met blinkende prullaria. Wij uitzinnig van opwinding natuurlijk. Later bleek dat hij hem zelf had begraven. Hij wilde zó graag een schat vinden dat hij hem zelf maar verstopt had.

Mijn stage kwam tot een einde en ik ging terug naar school. Aan Jan dacht ik niet vaak meer. Te gênant misschien. Zijn wanen. Mijn goedgelovigheid. Pas een jaar of wat later, toen ik een keer met het productiebureau belde, hoorde ik dat hij kort na mijn vertrek was overleden: vrij plotseling en nog vóór zijn pensioen.

6.

Soms kom ik nog op de Zeedijk. En af en toe kom ik in de verleiding om het Wijngaardstraatje in te lopen. Om dat hekje naast Hotel Luxer door te gaan en halverwege de Bethlehemsgang naar een lage groene deur te zoeken.

Ik vind hem nooit. De deur niet en de winkel niet. Misschien heeft Jan gelijk gehad, ben ik er nog niet klaar voor. Misschien vind ik hem pas als ik het hard genoeg nodig heb.

Het boek dat ik van hem kreeg, de ‘zeldzame misdruk’, staat nog steeds in mijn kast. Gekocht in een antiquariaat dat er eigenlijk moest zijn. ■

verhaal Knul ©

Jaap Ferwerda

Jaap Ferwerda schrijft naar eigen zeggen al ‘van in de wieg’. Na een gevarieerde en rijk gevulde carrière legt hij nu de focus volledig op het schrijven. Hij heeft een nuchtere kijk op de dingen; zijn verhalen getuigen van een zorgvuldige stilering en nauwgezette observatie. Daarbij ontbreekt milde ironie niet en ligt de humor verscholen onder een ontluisterend laagje *condition humaine*.

De opzet van ons e-Magazine houdt in dat we telkens nieuwe schrijvers een podium willen bieden. Jaap, die 'Twist' al eerder verrijkte met zijn verhalen, is de spreekwoordelijke uitzondering op die regel. Samen met hem spraken we af dat hij elk kwartaal een verhaal gaat brengen. Waarom? Omdat zijn verhalen weergaloos zijn.

Ik kwam van school, geniaal en wel. Omdat ik zelfstandig wilde zijn, huurde ik een kamer bij mevrouw Grijzen boven De Gruyter in de Leidsestraat en moest ik zorgen dat er geld binnenkwam. Als strevend schrijver had ik me voorgenomen elke schrijfklus aan te pakken, zelfs als ik daar mijn scheppingsdrang niet in kon botvieren. Het formuleren van goedlopende zinnen met een hoofdletter, een komma en een punt hoorde ook bij het vak, al was de inhoud nog zo triviaal. Ik had me aangemeld bij een uitgeverijtje dat een redacteur voor zijn bladen ‘in de horeca- en voedingssfeer’ zocht. Ik werd doorgestuurd naar de hoofdredacteur die zich bevond in een kamer bovenaan een trap, waar op elke trede stapels papier en tijdschriften lagen. De kamer had een deur met melkglas, waarop ‘Redactie’ stond, in krulletters uit het jaar nul. Ik klopte aan. Van binnen klonk een ongeduldig ‘jaja!’ De hoofdredacteur zat in een houten draaistoel aan een dito bureau. Hij was lang, mager en grijs en gehuld in een slobberpak. Hij verspilde geen woorden. ‘Lucassen. Kun je schrijven?’
 ‘Ja natuurlijk,’ zei ik lomp, ‘anders was dit geen baan voor mij.’
 ‘Wat weet je van horeca?’
 ‘Ik zit graag in het café.’
 ‘Van bakkers? Snackbars? IJsverkopers? Chef-koks?’
 ‘Ik denk niet meer dan de gemiddelde weggebruiker.’
 ‘Doet er ook niet toe. Als je je maar een beetje kunt verplaatsen in een middenstander met zorgen aan zijn kop. Kun je dat?’
 ‘Ik hoop dat ik me als schrijver kan verplaatsen in elk gewenst personage,’ zei ik deftig. Daar moest hij om lachen, een korte brullach, die klonk zoals een baviaan zijn ongenoegen uit.
 ‘Wanneer kun je beginnen?’
 ‘Nu.’

vervolg Knul ©

Na een paar weken vertrouwde Lucassen me de hele bureauredactie toe. Hijzelf ging veel op reportage. Dat hield in dat hij de feestelijke opening van een restaurant of de introductie van een nieuw soort mayonaise bezocht. Ik moest artikelen uit buitenlandse vakbladen vertalen, zelf verhaaltjes schrijven naar aanleiding van telefonische interviews, de lay-out bespreken en het contact met de advertentieafdeling onderhouden. Daar zaten ze de hele dag aan de telefoon en rookten. Wie op de afdeling moest zijn, kwam in de atmosfeer van een andere planeet die je alleen hoestend kon betreden. De chef, Frits Klopper, had een maniakale blik in de ogen die ik vertaalde als onverzadigbare geldzucht. En wie aan geldzucht lijdt, dacht ik toen al, is gevoelig voor meer zucht. Klopper droeg altijd dure pakken, niet alleen om te tonen dat hij flink verdiende, ook om uit te drukken dat er met hem niet te spotten viel. Tijdens onze eerste ontmoeting zei hij achteloos: 'Je bent nieuw, nou, ik breng je het klappen van de zweep wel bij.' En een keer erna: 'De redactie steunt uiteraard het advertentiebeleid.' Ik vroeg: 'Hoe bedoelt u dat?' Hij had plotseling iets anders te doen. Weer wat later liet hij vallen: 'Ik heb een leuk artikelje voor je, over Calvé. Heel geschikt om te plaatsen. Hier.' En hij reikte me een stencil aan. Zonder ernaar te kijken, zei ik: 'Wij schrijven onze eigen kopij.' 'Ik wil het je alleen maar makkelijk maken,' zei Klopper en verdween om een hoek. Een paar dagen later probeerde hij het nog eens. Ik zei: 'Meneer Klopper, ik geloof dat u het verschil tussen journalistiek en reclame niet kent.' Bombast was mij niet vreemd.

Ik vertelde Lucassen over Kloppers inmenging. Hij stootte weer zijn baviaanse brullach uit en zei: 'Je hebt een doodsvijand gemaakt. Frits kan niet tegen weerwerk.' Na een denkpauze voegde hij eraan toe: 'Ik heb ook niet zoveel met hem op.' Iets in zijn stem deed me opkijken, maar hij had de blik afgewend naar een hoek van het plafond waar spinnenwebben

hingen. Na nog een denkpauze ging hij door: 'Je snapt natuurlijk wel dat we hier geen serieuze journalistiek zitten te doen. *Das war einmal.*'

'Ja,' zei ik, 'maar het gaat te ver om dat volk van de advertenties de redactie te laten overnemen.'

'Ach, alles is betrekkelijk.'

Dit antwoord schokte me. Ik snapte best dat onze schrijverij over bedrijven en bedrijfjes een lachertje was in het licht van de eeuwigheid, maar ik had de illusie dat we op kleine schaal iets nuttigs deden.

'Had ik dan dat artikelje van Klopper moeten plaatsen?' vroeg ik.

'Nee,' zei Lucassen, 'dat nou ook weer niet. Maar je had hem op zijn minst keihard in zijn ballen kunnen trappen.'

Mijn verstandhouding met Lucassen werd steeds beter. Hij hoorde dat ik soms een week lang hetzelfde at (ik leegde twee blikken doperwt en twee blikken sperziebonen in een afwasteiltje, sneed daar vier uien doorheen en maakte deze schotel op smaak af met azijn, olie, zout en peper - een voortreffelijk gerecht) en nodigde mij uit bij hem thuis eens een echte maaltijd te proberen: 'Mevrouw Lucassen heeft de kunst van het koken in Frankrijk opgedaan.'

Op een zaterdagavond trad ik aan op de Rechtboomssloot. Lucassen liet mij zelf binnen en ging me voor naar de keuken om me aan zijn vrouw voor te stellen. We kwamen binnen - ze stond met haar rug, een ranke rug, naar de deur. Op dat moment viel me alleen de glans van haar haar op: kronkelende banen van licht in woest donker golvend haar. Ik denk dat ik al voor ze zich omdraaide verliefd was. En toen ze dat deed, begon mijn hart te ratelen. Die ogen! Mevrouw Lucassen was niet klassiek mooi; iemand met zulke ogen had geen mooi nodig. De glimlach die zij verstuurde, was dermate wervend dat mijn aandacht voor wat ze op tafel zette geheel geacteerd was. Gelukkig legde Lucassen uit wat we

vervolg Knul ©

aten: wildzwijnpaté als voorafje, *sanglier* voegde hij er belerend aan toe. Daarna kregen we *boeuf bourguignon* ('eenvoudig, maar wel lekker, hoop ik,' zei mevrouw Lucassen met die glimlach) en het toetje bestond uit een enorme plank vol Franse kazen. De glimlachjes waarmee mevrouw Lucassen de gerechten begeleidde en waarmee ze het woord tot me richtte, boorden zich in mijn gevoeligste organen. Terwijl ik naar huis fietste, keek ik in extase naar de maan en de sterren en besepte voor het eerst van mijn leven dat die er niet voor niets zijn; zij zijn bedoeld om verliefde zielen bij te lichten.

Mevrouw Grijzen klopte aan mijn deur. Iemand was voor me aan de telefoon. 'Het is een vrou-ouw,' zei ze veelbetekenend. 'Je weet, geen damesbezoek.'

Ik spurte de trap af. Wie kon dat zijn? Behalve mijn moeder had nog nooit een vrouw mij hier gebeld. Meneer Grijzen reikte mij de hoorn van het bakelieten toestel aan en glimlachte breed: 'Je weet het hè, geen damesbezoek.' Het echtpaar was doodsbenauwd voor praatjes.

'Wie is daar?' vroeg ik.

'Lucy Lucassen,' zei de hoorn. Mijn hart sloeg enkele slagen over. Toen ik weer bijkwam, kon ik niet meer uitbrengen dan een sullig: 'O wat leuk. Waar heb ik de eer aan te danken? Hoe komt u aan dit nummer?'

'Nou, je vertelde toch dat je boven mevrouw Grijzen in de Leidsestraat woont? Die staat in het telefoonboek.'

'O. Nee, dat weet ik niet meer.' Wat ik die avond gezegd had, was in een mist van gevoelens verdwenen.

'Ik vroeg me af of je er voor voelt om dit weekend te komen eten.' Hier wachtte ze even terwijl ik onhoorbaar naar lucht hapte. Meneer Grijzen keek belangstellend toe.

'Marten moet naar een bijeenkomst van de *Chevaliers du Tastevin*, ik heb een paar saaie dagen voor de boeg.

En ik dacht: misschien vind jij het wel lekker.'

Lekker. Ik slikte en zei: 'Wat vriendelijk van u. Heel

graag. Werkelijk heel graag.'

'Zeg het maar niet tegen Marten. Hij haalt zich zo gauw dingen in zijn hoofd.'

'O. Jaja. Nee, natuurlijk.'

'Ik breng hem zaterdagmorgen naar Schiphol. Als je om een uur of drie komt, kunnen we nog gezellig wat kletsen. Ik zal iets lekkers maken.'

Gezellig. Lekker. Meneer Grijzen grijnsde: 'Volgens mij heb je een leuk bericht gehad.' Mevrouw Grijzen was ook binnengekomen en waarschuwde: 'Je weet het hè?'

Mevrouw Lucy Lucassen was twintig jaar jonger dan haar man, maar nog altijd tien jaar ouder dan ik. Ze deed de deur open en zond mij weer zo'n glimlach toe waarmee vrouwen mannen laten sneuvelen, filosofische systemen opblazen, oorlogen winnen, duizend schepen de zee op sturen.

Inderdaad zaten we enige tijd gezellig te kletsen bij de thee. Koetjes, kalfjes en dat soort dingen. Het gesprek voelde wat geforceerd aan. Ik keek recht in haar donkere ogen. Ik zag haar golvende haren. Hoe het kwam begreep ik niet, plotseling stonden we in de slaapkamer.

Na afloop wentelde mevrouw Lucassen zich uit bed en ging op de rand een sigaret zitten roken. Na enige tijd zei ze, met haar rug naar mij toe: 'Je kunt er niks van, knul. Maar je bent nog jong.' Even leek het of er niets meer was, en toen ging het verder met de tijd. Er kwam een geluidje uit mijn keel, dat ik niet van plan was geweest. Het klonk als iets dat bescherming nodig had en ik hoestte dan ook een paar maal ferm. Mevrouw Lucassen had het toch gehoord. Ze draaide zich om en keek me onderzoekend aan. 'Trek het je niet aan, knul. Je bent de enige niet.'

Ik was hoteldebotel. Ik kon alleen maar aan de vrouw van mijn hoofdredacteur denken. In de week

vervolg Knul ©

daarna fietste ik elke dag langs de Rechtboomssloot, weliswaar langs de overkant van waar zij woonde, om niet in de gaten te lopen. Ik wilde haar zien, haar verschijning indrinken.

Op zo'n expeditie zag ik haar werkelijk. Het was na werktijd. Lucassen was nog op kantoor, bezig met een belangrijk artikel voor 'De Koelkast' dat niet wilde lukken. Hoewel hij onze schrijverij meestal bagatelliseerde, werd hij soms bevolgen door een drang naar perfectie en dan was er geen land met hem te bezeilen. 'Het moet af!' riep hij verzenuwd. Hij belde zijn vrouw dat hij later thuis zou zijn en was daarna doof voor zijn omgeving. Ik wenste hem prettige avond, waarbij het naakte beeld van Lucy Lucassen voor mij oprees. Hij antwoordde niet.

Ik stond te smachten in de slagschaduw van de huizen aan de overkant toen er een gouden Chevy Impala voor haar deur stopte, zo'n aanstellerige Amerikaan, waarin tot mijn diepe verachting ook Frits Klopper rondreed. En het was Frits Klopper die eruit stapte en, terwijl Lucy Lucassen naar buiten kwam, uitnodigend de deur van de bijrijder openhield. Klopper kustte haar, ze stapten in, reden weg en lieten mij achter, onbewust van de ravage die ze hadden aangericht. Was dit het moment voor mij om volwassen te worden? Het leek er bijzonder geschikt voor.

Een week later. Ik had op de advertentieafdeling iets besproken en was op de terugweg naar de redactie. Bij het passeren van de deur naar het trappenhuis hoorde ik vreemde geluiden. Ik deed de deur open en meteen weer dicht. Wat ik in die seconde gezien had, waren twee mannen die elkaar bovenaan de trap bij de keel hadden. Bij beiden stond moordlust in de ogen. Dit was geen stoeipartijtje, dit was pure dodelijke ernst. Klopper en Lucassen wilden elkaar vermoorden.

Terwijl ik trillend van spanning luisterde achter de deur, nam het geluid in het trappenhuis toe: gesnuif, gesmoorde uitroepen, gestamp. Het kwam

niet in mij op om tussenbeide te komen - hier was een groot, mythisch gebeuren gaande, het was niet aan mij de orde der dingen te verstoren. En wat niet kon uitblijven, volgde: het doffe gebonk van vallende en tijdens het vallen nu ook luide uitroepen van woede en pijn slakende lichamen. Ook op de advertentieafdeling hoorde men onraad. Een typiste rukte de deur open, liep de overloop op en slaakte een gil. Terwijl de afdeling leegstroomde en passende kreten van afschuw door het trappenhuis galmden, trok ik me terug op de redactie. Nog altijd trillend nam ik plaats achter mijn schrijfmachine en begon een artikeltje over de vrouw van de chef-kok van Hilton Amsterdam, wier verzameling oude kookboeken mijn enthousiasme had gewekt. Ik maakte de ene typfout na de andere.

Vijf minuten later kwam Femmie van de receptie de redactie op met betraande ogen: 'Heb je niks gehoord?' 'Wat gehoord?'

'Lucassen en Frits, van de trap gevallen! Frits heeft een arm gebroken, maar Lucassen... Lucassen is dood, o god, het is verschrikkelijk! Zijn hele schedel ligt open!' Ze zakte neer op de stoel van mijn hoofdredacteur en liet haar tranen stromen. Een meisje van de advertentieafdeling kwam binnen en bleef bij de deur staan: 'Jij was er toch bij? Heb je niks gezien?'

'Nee,' zei ik, 'ik hoor net wat er gebeurd is. Wat verschrikkelijk! Is de GGD al gebeld?'

'Dat denk ik wel,' zei ze. 'Het is zo erg, het is zo afschuwelijk. Dat hoofd van Lucassen ... je kijkt er helemaal ín!' Ze sloeg de handen voor haar ogen en begon onbedaarlijk te huilen.

Ik ging niet kijken. Ik ging ook niet kijken toen ik hoorde dat Lucy Lucassen naar de zaak was gekomen. Femmie vertelde dat ze in de directiekamer zat en de hele boel bij elkaar gilde.

Ik stuurde mevrouw Lucassen een condoleancekaart. Ze antwoordde niet. Ik ging bij haar langs. Ze deed

vervolg *Knul* ©

niet open. Ik belde haar. Bij het horen van mijn stem begon ze te huilen en dingen te roepen over haar man: haar held, haar alles, haar intellectueel, haar schrijver, haar soldaat. Zij wilde niets meer van mij weten.

Zo raakte ik een beetje op streek in mijn omgang met het vrouwelijk geslacht. Dat mijn ervaring met mevrouw Lucassen meteen weer afgelopen was,

betekende alleen maar een belangrijk signaal op de weg die ik nog af te leggen had. Ik was gewaarschuwd. Ik zag de tijd voor me. De tijd was vol en hield niet op. Zo lang ging mijn leven duren. ■

Poëzie zonder grenzen ©

Germain Droogenbroodt

De uit West-Vlaanderen afkomstige dichter Germain Droogenbroodt week in 1987 uit naar het schilderachtige Altea in Spanje. Hij debuteerde in 1984 met de poëziebundel 'Veertig aan de wand'. In Spanje organiseerde hij het poëziefestival 'La Costa Poética' en richtte er de stichting ITHACA Droogenbroodt-Leroy op, een culturele brug tussen Oost en West die poëzie- en muziekrecitals organiseert alsook exposities. Zijn werk wordt in meer dan twintig landen gepubliceerd. Als oprichter en uitgever van POINT Editions (POëzie INTernationaal) publiceerde hij meer dan tachtig poëziebundels.

In Twist kwartaal 1-2024 publiceerden we een verhaal van Germain, 'Een unieke attractie'. Zijn grote liefde is echter poëzie. Twist publiceert vanaf nu ieder kwartaal enkele gedichten van Germain.

Het is absoluut aanbevolen om zijn site <https://www.point-editions.com/nl/> te bezoeken.

Van alle verzen ooit geschreven

*Van alle verzen ooit geschreven
wil ik voor jou het laatste vers
de laatste regel zijn, mijn licht
mijn lente, mijn tastbaar leven*

*mijn vingers van satijn
zullen het ivoor van je lichaam bespelen
en met je streelvingers erotische tango's
en hartstochtelijke sevillanas dansen*

*als zoete najaarsdruiven zal ik
je haren lezen één voor één
de diepe meren van je ogen bevaren*

*ik zal mij aan hun glinsters bedrinken
en aan de nectar van je mond
en in je eigenste leven binnentreden*

Poëzie zonder grenzen ©

Voor haar

*De roos is gesnoeid
het najaarsfruit geborgen
de drift werd onderploegd
het talhout saamgebonden
de winters werden koud
en zonder ongestuim
de weemoed
feller dan het bloed*

*maar soms
beneveld door de lesdrank
der herinnering
drijft de hartstocht
haar naar me toe
kleedt ze haar opgespaarde dromen uit
kamt ze met vleivingers
door mijn dun geworden haar
tot ik met de inkt van weleer
weer liefdesverzen schrijf*

TWIST: De serie

Ben je gecharmeerd van ons concept en wil je een euro of wat doneren voor het lezen van ons eMagazine?

EEN UITGAVE VAN

HOSTWRITERS